

Phẩm 30: THÂN VÔ VI

*Khi ấy từ không trung
Cung báu trời chiếu sáng
Dùng xe ngàn voi chở
Lơ lửng ở trên trời
Lòng kính chăm nhìn Phật
Thân hình xả thọ năm
Cảm động mà buồn than
Liên nói lời già từ
Rằng: “Ở nơi sinh tử
Tất cả đều vô thường
Mới sinh ra hưng thịnh
Rồi suy tổn diệt vong
Quanh quẩn tìm vui sướng
Các nỗi khổ liên sinh
Đều diệt hết các khổ
Vui vô vi bậc nhất
Các thứ củi sinh tử
Đốt cháy không còn dư.
Lửa tuệ, khói danh đức
Cùng khắp trời, thế gian
Nước vô thường chọt đến
Diệt ánh sáng của Phật
Giống như lửa đồng mạnh
Chọt gặp trận mưa lớn.”
Lại có đấng Thiên tiên
Tâm mãn thiện điều lương
Cư trú cung Tịnh cư
Thanh tịnh dứt các dục
Nhìn Phật rất ái kính
Gào khóc như mây mưa
Lòng nặng như Tu-di
Liên nói lời như vậy:
“Thế gian không hề có
Người sinh mà không tử
Xưa nay chưa từng có
Người sinh mãi còn hoài
Thượng, trung, hạ thông suốt
Nhất định ai cũng hay
Ngài còn không được khỏi
Thì ai được sống hoài.
Ngài dẫn đường cõi thế
Dứt tà, bày đường chân
Mất tuệ là bậc nhất*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhìn đời khắp dưới trên
Đời tuệ diệt như vậy
Sẽ lại trụ đường tà
Giống như mù không mắt
Lạc mất đường bằng phẳng”.
Đệ tử có mắt trời
Tên là A-na-luật
Lòng yêu ghét đã hết
Dứt sinh tử, trần lao
Thấy Phật đã diệt độ
Thế gian sẽ tối tăm
Các căn đều vắng lặng
Liên khen lời như vậy:
“Ở trong đại sinh tử
Tuệ nghĩa không được thông
Thế gian như hơi sương
Giây lát không còn hiện
Chày vô thường cứng chắc
Đập Tu-di báu Phật
Bỗng nhiên đổ nát hết
Nay rơi xuống mặt đất.
Thế gian sao khinh bạc
Không một chỗ đáng nương
Lao xao không vững chắc
Xao động hợp lại tan
Pháp khắp đời diệt vong
Không tôi ta, như mộng.
Phật Sư Tử hàng phục
Voi trần lao tự ngã
Chưa đuổi kịp dấu đạo
Sao không sợ việc ấy?
Xem đời không chỗ nương
Như chùy bột sương mai.
Phật hiệu Thiên Nhân Sư
Trụ lớn bằng kim cang
Bỗng nhiên ngã xuống đất
Sức lực ở tại đâu?
Sáu giống sinh năm nhánh
Một mầm năm thứ quả
Đều tươi ba cây này
Ý nhọc bền khó chặt,
Voi sức mạnh của Phật
Bỗng hủy cây trần lao
Tan nát không còn nữa
Sau đó tự đổ nhào.”

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thiên Mục cầm kim cương
Vua trời mong trời mưa
Thiết lập ra chánh pháp
Dứt khổ ấy mát mẻ
Đức xưng càng rộng lớn
Trùm khắp cả thế gian:
“Thầy các bậc Thánh hiền
Vắng lặng mà diệt ẩn
Đức danh vang cùng khắp
Thấm nhuần pháp nhiệm mầu.
Giống như mưa mùa thu
Nước sông về tràn đầy
Thiên Sư thương cứu giúp
Tự ý vua về theo
Trao cho đạo vô vi
Ẩn thân như trời lặn
Nổi mây giáng mưa ấy
Thu đông mưa tuyết sương
Cháy hừng hực lửa mạnh
Sao còn bị diệt vong?
Như tế xong lửa tắt
Nay lửa thấy các trời
Diệt tan lặng không sáng
Thế gian còn tăm tối
Dứt hy vọng giải thoát
Trái bốn nguyện mất vui
Đức lành tốt lưu truyền
Vang khắp cả mười phương.
Mang bốn tâm Đại từ
Thương chúng như con đờ
Ai cũng được lành ấy
Vì sao vắng lặng diệt?
Được đạo mầu không đấm
Sở sinh của các Phật
Các pháp lành vô ngại
Vắng lặng mà tự giác
Dùng thân tức nhẹ nâng
Biết thân là khổ nạn
Do vậy phải mau chóng
Xả thân an vô vi
Trừ hết tâm u tối,
Như ánh sáng mặt trời
Dứt bỏ tâm dâm cấu
Như mưa bụi đất trôi
Không còn gặp các khổ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không bị phiền não bức.
Đã độ rộng vô biên
Biển sâu không đáy bờ
Xuất hiện ra nơi đời
Dứt các khổ độc hại
Xót thương cõi thế gian
Mong cầu được vắng lặng.
Các tướng đẹp rực rỡ
Lặng như vua Phạm thiên
Trí tuệ lớn đầy đủ
Làm Thầy của trời, người
Dùng lành chuyển chúng sinh
Dứt trần lao lìa ác,
Ngày đêm thêm các lành
Như mặt trăng mới mọc
Thường nuôi lớn các lành
Đức xứng rộng khắp nơi
Khi tại gia đã hiểu
Hướng gì xuất gia rồi.
Thuở xa xưa đã thệ
Sẽ chiến đấu trần lao
Xót thương kẻ nghèo hèn
Thệ nguyện đã tràn đầy
Phật dùng tâm bình đẳng
Ăn không từ vị dở
Cũng không hề tham đắm
Đối với các vị ngon.
Tuệ thí khó xả bỏ
Người không thể xả bỏ
Không nhận lấy của người
Cũng không cầu lợi ích
Tướng tốt đại danh xưng
Tự nhiên như tiếng vang
Rộng chọn các ý lành
Quyết định đối đức lành
Nên hiện tướng mạo đẹp.
Người thấy dứt ba cấu
Nói ra thành pháp luật
Nuôi lớn lành chúng sinh
Dùng tướng sáng nhện nhục
Kẻ oán là trần lao
Chứa công đức vô lượng
Cũng không khởi vô thường.
Nhiều đời chứa công đức
Được báo không hạn lượng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Quyết định được chánh đạo
Như củi hết lửa tắt
Chỉ chúng sinh đường lành
Chặt hết rừng trần lao
Chế ngự được tất cả
Sự trói buộc sinh tử.
Bỏ tám thẳng, năm đường.
Nhìn thấy rõ ba đường
Chặt ba xét rõ ba
Nhân được ba mắt tịnh,
Ẩn một biết rõ một
Đợi một đến bảy lớp
Tan hết không còn dư
Là thế đối vô ngại
Đem cam lộ cho đời
Lời nói dứt giận dữ
Dùng lành thấm chúng sinh
Người khó ngộ ở đời.
Thường trông các gốc lành
Không đem ác cho người
Dựng cao cờ Chánh pháp
Đối tất cả thế gian,
Vườn Nai chuyển pháp luân
Khắp thế gian vui mừng
Thành tựu các giải thoát
Dứt bỏ các tự ái.
Thấy điều chưa từng thấy
Khấp hợp với thanh tịnh
Biết những việc khó biết
Các pháp chưa từng biết,
Dạy đời là vô thường
Nơi sinh đến có khổ
Dạy đời là vô ngã
Không mê hoặc dài kia,
Dựng cờ phướn Chánh pháp
Xô ngã núi cống cao
Giống như cột bảy báu
Đổ ngã khi cúng tế.
Mặt hủy lòng không hận.
Không vui với lời khen
Chán sinh Thiên thọ phước
Phương tiện cầu bất sinh
Tự vượt biển sinh tử
Lại độ thoát tất cả
Tự dùng tuệ để giác

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại giác ngộ chúng sinh.
Như mây nhuần khi giác
Như hoa lá núi rừng
Kiến giải như nhật xuất
Rồi trao cho chánh kiến
Tuy sinh ở thế gian
Nhưng không nhiễm việc đời
Từng trải đường hiểm đời
Nhưng không cùng chung đường.
Tâm không hề phạm lỗi
Được đạo lành còn diệt
Khắp đời gặp gian nan
Không chỗ nương, đáng thương
Ngu si che mắt họ
Không hề được đoái hoài,
Không nghĩ lập phương tiện
Cầu ra khỏi sinh tử
Khổ sinh, già, bệnh, chết
Ép bức đời không khởi
Chỉ Phật cứu được khổ
Trao cho uống cam lộ.
Thuở xưa binh Thiên ma
Không thể thắng Thiên sư
Tự nhiên sức vô thường
Vô thường chợt thắng sư!
Tai Thế Tôn nghe được
Tiếng Tam thiên thế giới
Sức thần tức thẳng giáng
Cho đến trời Phạm cư,
Biết tâm niệm chúng sinh
Cho đến ngục Vô trách
Các sinh tử khởi diệt
Đều xét để thấy rõ.
Thiên Sư từ mới sinh
Xoay vần khắp các nẻo
Nhớ rõ như mắt thấy
Tận cội nguồn tử sinh
Đầy đủ tuệ sáu thông
Có đủ giác quyết định
Nay đều vứt bỏ hết
Bỏ thân còn thọ hành.
Ái đời theo sinh tử
Ai nói pháp khiến dứt?
Người đời ngu không trí
Ai sẽ đem tuệ giác?

Như xe không người lái
Thuyền bè không kẻ chèo
Bệnh nặng rời thầy thuốc
Làm sao tự giữ gìn?
Như lời không thành tín
Không giác ý cầu trí
Vương giả mất nghi vệ
Làm lành không nhẫn nhục
Đã lìa bốn việc ấy
Công kia không hiển bày.
Nay Phật bỏ cõi thế
Không giúp việc khó thành
Như tháng năm, tháng sáu
Trời trong, không gió mây
Nắng quá thiêu rụi cỏ
Cho đến các côn trùng.
Những chúng sinh đáng độ
Nay sẽ đều gặp nạn
Thế Tôn xả thọ mạng
Sao mà đau khổ quá!”
Thời, các trời buồn bã
Thương xót nói lời này
Dâm, nộ, si giảm bớt
Khen thầy dứt sinh tử
Đệ tử chừa giải thoát
Thì bi thiết khóc gào.
Người đã được giải thoát
Nghĩ kỹ sự hưng suy
Tiếng tăm vang các nước
Các lực sĩ Câu-di
Buồn bã vội vàng đến
Nhóm trong rừng Song thọ
Bi thương tự gieo mình
Khen các công đức Phật
Tiếng than rất đau buồn
Như ngỗng gặp điều hâu.
Đến thấy Phật mất sáng
Vắng lặng không biết gì
Họ đồng thanh gào khóc
Ồn oại như cá cạn.
Thấy Phật nằm yên nghỉ
Chi thể đều duỗi ngay
Như vua Chuyển luân mất
Các nước đều than khóc
Nhân dân nhiều vô số

Ra thành đến chỗ Phật;
Đủ già trẻ, bé lớn
Tâm buồn đau cuồng loạn
Hoặc xé rách y phục
Đau đớn miệng cắn răng
Hoặc tự bứt đầu tóc
Cào cấu cả mặt mày.
Lại có vô số người
Áo nào tự gieo mình
Đấm ngực mà kêu trời
Khen Phật đức vô lượng:
“Than ôi! Thầy trời người
Nơi chúng sinh nương tựa
Sao bỏ đi nhanh chóng?
Dứt hẳn không còn mong!”
Đại chúng buồn than khóc
Không còn sức chịu đựng
Vua của các lực sĩ
Đau đớn gào than rằng:
“Thầy giác ngộ thế pháp
Đã nằm không còn dậy
Giống như đại quân bãi
Cờ lớn không còn hiện
Việc phải làm đã làm
Nên giác Phật đã giác
Ở đời giống như mắt
Nay bỗng chợt nhắm mãi.
Phật là cầu độ khổ
Để giúp người qua sông
Cầu lớn bỗng bị gãy
Lấy gì qua khổ đau?
Ánh tuệ Phật chiếu sáng
Lòng tỏ, tinh tấn ngợi.
Xưa mặt trời Phật hiện
Làm sáng khắp đất trời
Nay ánh sáng tiềm ẩn
Ở núi lớn vô vi
Thế gian rồi lại sẽ
Chìm vào mãi tối tăm.”
Hoặc buồn bã nói sảng
Hoặc sầu muộn nhìn chằm
Hoặc khóc đến tắt tiếng
Hoặc úp mặt dưới đất
Chúng sinh ôm nhiều nỗi
Tương gào khóc không đồng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nhưng ai cũng luyến mộ
Đau đớn lòng nóng bỏng,
Rồi xe kiệu trang trí
Bằng bảy báu, ngà voi
Các lực sĩ nâng Phật
Đặt lên kiệu báu này.
Hương hoa đủ thứ quý
Biết bao thức diệu kỳ
Các lực sĩ kêu khóc
Cúng dường xá-lợi Phật.
Các thiếu nữ quý tộc
Thân đẹp, tay mảnh mai
Tay cầm màn bảy báu
Đẹp đẽ như lụa trời
Lọng báu xen châu sáng
Hoặc cầm báu rủ châu
Hoặc cầm quạt bằng báu
Cúng dường xá-lợi Phật.
Các lực sĩ nâng kiệu
Kêu khóc mắt đỏ hoe
Trên không tiếng sấm vang
Vui xứng tai vừa ý.
Trời tung các hoa ý
Liên tục như mưa sa
Hoa trời rơi xuống đất
Tươi như vừa nở ra.
Các trời chật hư không
Các báu cúng dường Phật
Nói những lời buồn khổ
Khen ngợi công đức Phật.
Các thần nữ Cháp nhạc
Vẩy nước thơm chiên-đàn
Tung y báu, Anh lạc
Cúng dường xá-lợi Phật.
Các lực sĩ nâng kiệu
Rước đến tận trong thành
Trời người cung kính lễ
Theo luyến mộ, khóc than.
Cờ phướn báu bằng lụa
Trang hoàng thành quách kia
Hương hoa và kỹ nhạc
Cúng dường xá-lợi Phật.
Cúng dường nâng kiệu báu
Theo cửa Tây ra thành
Đến Tây thành liền qua*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đáy nước dòng sông báu
Lên dưới cội Cam thọ
Dùng các thứ gỗ thơm
Chất thành giàn củi lớn
Và nhiều loại hương thơm
Hoa hương biết bao loại
Và các thứ trạch hương.
Mọi người đều cầm đuốc
Châm giàn hỏa thiêu Phật
Ba lần đốt giàn hỏa
Lửa không chịu bùng lên
Mọi người đều nghi hoặc
Không biết được nguyên nhân.
Đại Ca-diếp không xa
Nhớ thương đến thăm Phật
Do vậy mà lửa đốt
Cùng thổi không bùng lên.
Khi Ca-diếp vội đến
Kính lễ Đức Phật xong
Khi ấy giàn hỏa Phật
Liên tự nhiên cháy bùng,
Trần lao không tổn Phật
Nay bị lửa cháy thiêu
Cơ thể tuy cháy hết
Xương như cũ không tiêu.
Bấy giờ các lực sĩ
Đem sữa tưới tắt lửa
Dùng nước thơm rửa xương
Bình vàng đựng xá-lợi,
Như Thiên đế ngày trước
Muốn đốt núi Kim cang
Do ông công đức lớn
Nên lửa không thể đốt
Nay dù lửa thật dữ
Không thể đốt xương Phật.
Các lực sĩ xoay vần
Nói dụ này bảo nhau:
“Bốn tâm bình đẳng sinh
Dập tắt lửa dâm dục
Xương Phật mát mẻ lạnh
Lòng chúng ta cháy tiêu.
Các trời, thần, lực sĩ
Không thể thắng thân Phật
Nay bỗng gặp vô thường
Chúng ta gánh vác làm

Sức Phật mạnh không sánh
Tiếng vang khắp mười phương
Tại sao phải hoảng hốt?"
Đây ở trong bình vàng
Phật sáng như mặt trời
Chưa từng có cống cao
Gặp phải lửa vô thường
Chỉ để lại xương thân
Dùng chày tuệ Kim cương
Đập vỡ núi trần lao
Gặp khổ không xả nhãn,
Tâm vững chắc không động
Nhỏ hết các gốc khổ
Dứt, không còn thọ thân
Thân nhiệm mầu như vậy
Mãi mãi ở trong lửa.
Nơi lực sĩ thường đến
Lực phục khiến người khóc
Người nào đến quy phục
An ủi làm người vui
Giả sử gặp gian nan
Đủ sức không than khóc
Tự nghĩ công đức Phật
Kêu khóc nhận xá-lợi.
Có sức mạnh vũ dũng
Chí tự đại tinh ròng
Kêu khóc trở vào thành
Dứt cống cao, khiêm nhượng
Phước lọng bày đại diện
Làm tòa cao bảy báu
Đặt xá-lợi lên đó
Mọi người lễ cúng dường.

M